

Un exemplar

Acăstă foaie ese odată pe septembra

DUMINICA

Abonamentele se facă în passagiul român No. 9—11 și la Administrația diariului Românilui, iar prin districte pe la corespondenții săi sau prin postă, trămitând și prețul.

55 parale.

PREȚUL ABONAMENTULUI.

Pe an pentru capitală	28 sfanți.
pe jumătate an	14 »
pentru districte pe an	32 »
pe 6 lune	16 »
pentru străinătate.	44 »

Fondator: C. T. Stoenescu.

PENTRU ABONAMENTE SI RECLAME SE VOR ADRESA LA ADMINISTRAȚIUNE. GIRANTE D. MANOLESCU.

CĂTRE DD. ABONAȚI

Abonamentele la GHIMPELE pe săptămână începute cu No. 13, espiră cu No. 39. Domnii abonați, ale căror abonamente espiră cu acest număr, sunt rugați a-si trămite reabonamentul ca să nu li se întrepare trimiterea fioei cu No. 40.

Asemenea acei cari ne datoresc bani, atât pe abonamente cât și pe cărți, sunt rugați a ni-i trămite îndată, ca se nu ne pue în trista poziție de a-i publica ca rei de plată.

GHIMPELE se află de vîndare și cu No. în București la Librăria D-lui Soec.

Administrația.

REVISTA POLITICA

București, 5/17 Iuniu 1867.

Nu credem că mai există încă vre un naiv cetățean care să spere să cătă de mică im bunătățire după urma actualelor guvernări. Deacă să ară astăunul că acesta, atunci de sicur că el trebuie să fie său orbă, său de reală credință; căci, un om care vrea să cunoască bine situația, n'are decât să-și arunce ochii pe liberalile, independențile, neinteresatele, morale și curantele organe de publicitate din țără, buni și ca Trompetta, Reforma, Moldova, Independența, și alte căteva totuști de soiul lor.

Aceste organe care nu pot fi scutite de a nu se bolnavi, ori de căte ori se gândescă a spune adeverul, își dau, nenorocitelele, cele mai mari silințe ca să facă pe încăpăținări de Români să înțeleagă cum să stau, și această, ca și când o facă într-adins, nu vor să audă, nu vor să vădă ce li se totuști căntă pe un singur și același ton.

Una asemenea stare de lucruri nu mai poate merge, și, cea ce este mai tristă, vedem că guvernul, care are pretenția de a fi liberale, care a declarat că va ține cont de opinia publică, necă nu se retrage, necă cel puțin nu ia măsura ca să împace essințele organelor de care am vorbit. Ei bine! mai poate oare fi acăsta suferit? Ce fel! când criza e aşa de mare, când pe la biourile Trompettei, Reformei și Independenței, abonații abia își prind cu prastia, este oare dreptă ca guvernul să fie nepăsătoriu până a nu indulci cătă de pu-

cină, prin munificența bugetului, fiind din paragraful estraordinar, fiind din fondurile secrete, fiind oră de unde o fi, amărită viață a bieților redactori amăriți?

Ba nu, adeca să vorbim serios: crede oare guvernul că, fără a face actul de uă că de slabă prodigalitate în privința foilor sus dîse, crede oare, dicem, guvernul că orizontele politici se va impiedica? Speră el că fără concursul organelor de publicitate va putea să măntuie equilibrium european? Si, în fine, cum își închipuesc el că are să o scoată la un bun capăt, cu cestiuarea Oriintului, deacă nu va avea sprijin din partea Valintinenilor, Bolliacilor, Richterilor, Bolintinenilor-Cosmași și Wechslerilor?

Dară nu e numai atât; în jocă nu e numai afarea mai multă sau mai puțină la putere a persoanelor care compun cabinetul actual; nu! în jocă este viitorul țării, și ministerul, desprețindu pe redactori organelor de care am vorbit, devine responsabil, devine chiar culpabile nu numai înaintea țării, dară chiar înaintea Europei întregi.

Pacea și linisteia poporelor nu se poate compromite de către cineva, fiind acelă cineva chiar guvernul actual, fără impunitate. Ca mai mult decât par că vedem pe toți domnilii ministri trași de către diariști menționați înaintea vre unui areopag european spre a-si da seama de acțiile dumneala. Ce le pasă însă? Nu vor fi dumneala care să plătească oilele sparte, dar totuști noștri Români.

Ei bine! când vedem că ministerul persistă în reacțirea sa, nevoindu să țină seamă necă de sfaturile bătrânelui de la Trompetta, necă de recomandările felicitului cu duhul de la Rea-forma, necă de invitările turtelor dulci de la Independența, ce ne mai ramane de făcut? Ciudat lucru și cu guvernul actual; el nu voește să înțeleaga necă cu binele, necă cu reul. Reu să te rogă, reu să-lu amenință. Ei așa, cum o să scotem la capăt? Dumnezeu numai să aibă milă de noi!

În privința politicei mari din afară, totuști ce găsim mai importante sunt următoarele rânduri, pe care le reproducem după Trompetta:

« Organele stărine de publicitate din Europa, cum și cele de pe Carpați, relatându-măreția cu care s-a încoronat Împăratul Francisc Iosif de rege al Ungurenilor, menționază despre corona ce purta acesta în diaconie încoronării sălii. Curios lucru! Ce coroană să fi fost acea? Redactorele acestei făi, dice Trompetta, archeolog, historic și anticar, nu poate să nu protesteze în

contra unei sciri care tinde să inducă lumea în erore. Împăratul Austriei nu a putut purta corona Ungariei, pentru cuvinte bine cunoscute redacțiunii fioiei noastre. Deci, Francisc Iosif, lăsându să crede lumea unuia asemenea lucru, comite unuia actul în prejudiciul aceluia ce posedă astăzi corona disă, cumpărată de densusul, dela ună persoană pe care o stimări, cu banii bunii încă, din anul 1849. — »

ULTIME SCIRI

În minutul de a pune diariul sub presă, serviciul nostru telegrafic ne comunică scirea cum că Imperatorele tutorii Calmacilor, audindu că s'a descoperit emisarii săi din Principate, care făcea propaganda pentru resculare, s'a otărătă a-i rechiama înapoi, și a să datu unuia ucazul prin care se otărăște să li se administreze, ca puțină dibați, cîte cinci-decă de lovitură de ențut pe făcătoare.

A doua depeșă venită din Paris, ne spune că Principele Cuza a intervenit pe lângă Imperatorul Károly Károlyi și trimite ordinul *melul de aur* tuturor judecătorilor care au datu probă de onestitate, moralitate și probitate, puindu-i *nobilile silințe* a achita pe D. Cesar Libriht.

UA NOUĂ INDUSTRIE

I.

Capitala noastră de cătă-vă timpu s'a îmbogățit cu o nouă industrie națională. Această industrie, ne putem să spunem, este proprietă productului alui geniu bucurăștean. Am putea se tragă atenția poliției asupra ei; dar ne temem că redactorii *Independenții romane* se nu strige că suntem contra industriei și comerciului. Vom face-o, dar, cunoscându numai publicului, cu totuști că o mare parte dintr-ensul o cunosc.

Si într-adevăr cu-i nu i s'a întemplat, ședindu în casa sea, în hotelul său, cu o carte în mână, cugetându său fără măndu, se nu se pomenescă cu unuia felu de omu, cu barbișon său fără barbișon, intrându la el și salutându cu politie.

- Cine e Domnul și ce poftesc? Ilu întrebă.
- Ei sunt autor, respunde el; am o sumă de manuscrise și voesc să tipăresc unul dintr-ensele.
- Si ce potu face pentru Dumneata?
- Se căi că tipărirea se face cu bani, și, fiind că nu am, te-aș ruga se te inseră cu unuia abonament.
- Si cătă costă?
- Numai unu galben, pe care trebuie alu plăti înainte; cartea este foarte mare; poate se iasă vr'o 500 de pagini.
- Si cum se numește acea carte?
- *Istoria vieții melle.*

Acăsta se întemplă pe fă-care și la o multime de persoane. Unii se înșelă și dă galbenul; alții însă, numai sub-scriă, și spune Domnului autore că, atunci când va fi cartea, îl va da și bani. Nu prea îl vine la socotă, ce e dreptă, bietului autore; dar n'are ce face, și plăcea să găsească pe unu altul mai galantom.

Acestu Domnul autore, fără nici o para venită de nicăieri, trăește ca unu baron; îl vedî prin totă birturile și prin totă grădinile, unde își tipărește viața cu bani adunați dupe la omenești lesne creditor.

De căru-vă timpă s'a camu tocită acăstă armă lovită de pungile bucurescenilor și acum s'a îndreptată în contra pun-gilor bieților provinciali. Cumă vine unu strein, autorele istoriei vieții mele, în ea din tei și se află la dânsul, fără să da timpă a se întâlni cu cine-va care l'u cunoscă. Dacă are acăstă nefericire, a pătiu-o bietută provincială!

II

Ca elevi ai acestuia, a mai eșită nisecă noi patrioți. Acesteia mai fericiți în alegerea industriei lor, suntu mai folosiți. Ei suntu reprezentanți ai presei române, ai judecătore. În numele ei, în interesul instrucționii și moralității, în interesul vizitorului și alu românișmului, alergă din casă în casă, din colibă în colibă, din bordei în bordei, din stradă în stradă și din drumă în drumă, fără a mai pune unele orășele române și altele chiar din Turcia, alergă și cere ca lumea se se aboneze la gazetă ce pretindă că scotă.

Unul se duce la unu cetățianu, mai cu séma la unu cetățianu jidănu. — Suntu și jidănu cetățenii, de ore ce gazeta de Moldova și gazeta de Iassy apără până și pe bagabondi jidănu.

— Cine e domnul și ce poftescă? îl intrăbă cetățianul.

— Ei suntu, și respunde elevul celu dintei, eu suntu redactorul alu unei foi și viu în numele membrului, unchiul meu, să te abonezi.

— Ei suntu abonați la căte-va jurnale, și respunde cetățianul, și nu-mi dă măna se mă aboneză la mai multă.

— Care va se dică nu vrei? Tine minte! Amu să te facă se mă conoci!

Si plăcea, amenințându pe bietul omu, care rămăne galbenă ca ciara de frica ca se nu fiă pedepsită pentru acestu refus!

Altul se duce în numele Prefectulu de Policiă, luându-l de rudă; și alu treile chiaru în numele membrilor curți de Casătine.

Unii se abonează și dă bană, nu mai se scape de dânsu, fără a priimi, ca și de la celu dintei, nici jurnalul nici nimică.

Acestu junii patrioți, în numele Patrie, merg și prin districte căte două trei. Unul dintr-enii se face, ca și în capitală, nepotul membrului, altul sluga sa și alu treile camaideri, dupe limbagiu lor. Se ducă la sub-prefecți și, în numele Ministrului, ceru se le facă abonați, căci la din-contra va fi destituită în dată. Bieți sub-prefecți, de frică ca se nu fiă scoșă, dă din punga loru cătă-va galbenă și scăpă. De sicur că nici ei nu primește nimică în locu.

Cum se pote numi acestă faptă, de nu industriă nouă națională? Dacă redactorii de la Independența română o cunoște că este vechia, său streină, și rugămu se ne-o spue ca se vedem că ne-am înșelat.

Ei.

FOILETONULU GHIMPELU.

SCARLATU.

V.

Spitalul Brîncovenescu, 1866, Noembrie 15.

Dacă amu plecată dilele trecute de la tine, amu făcută-o că sciamătarea în care mă afiam și nu voiamă ca se-ți facă o grentate. Îl mulțumescă de căte aī făcută pentru mine: aī făcută mai multă de cătu totă din lumea acăstă. Tu aī fost mai multă de cătu amienii mei, aī fostă fratele meu. Nu amu avută pe altul care se mă iubescă mai multă; acăstă o scu, mai cu séma astă-dă.

O! Dacă-șu și ascultată adesea cuvintele tale, caru atunci mi se părea severe, dar caru astă-șu le înțelegă că venea dintr-o inimă sinceră, de căte amăriaciu n'asă și scăpată; pote chiar de acăstă ăngeru care se numește moitoa și care pentru unu și celu mai teribile, însă pentru mine celu mai frumosu.

Tiă, dar, și numai tiă, amu creșută că trebuie se-ți incredințeză căstă manuscriftă, unu micu jurnală alu dilelor mele celor mai frumose și celor mai triste, tiă care cunoște o parte din viața mea.

Avomătătă nevoiă de alinare la tōte suferințele, incătăt acelu sgomotă alu loviri suvenișorilor trecute, care incetase în susfletul meu, să a deșteptăt. Atunci imi veni în minte, în urma reflecțiunilor bizare ce sburău în jurul meu, în acăstă sală imensa și infectată de aerul celu stricăt alu bolnavilor, imi veni în minte că omul își alină și își măstue întristările incredințăndule altuia. Amu creșută că acăstă confesione mută imi va da repausul. Amu cugetătă asemenea că voiă află unu felu de bucură revenindu pentru cea din urmă dată asupra trecutului, culegându încă căte-va floră preciose dintr-enii, de și uscate, și aruncând restul în vîntul uîtară.

Amu scrisu, și nu m'am înșelat nici de cumu, amicul meu. Acăstă mărturisire a amorilu meu celu mai sănătă și celu dintei, m'a usurat; fantasmale, de care se spăimăntă imaginătinea mea, s'a făcută ne-vădu. Dându o aruncătă de ochi asupra timpului care nu mai este, făcându cont la lacremori mele, calculându cu răcială causile lor, o alienare tristă și melancolică a latu locul durerei.

Acum pociu se moră linistită și fără părere de reu.

Adio, amicul meu, fratele meu! Cându timpul își va permite se ciestătătă acăstă manuscriftă, adu-șu aminte de acela care nu mai este.

SCARLATU.

Sub titlu de *Physonomie și caractere*, vomă publica în fiă care numără căte unu articol. Acumă începem cu *Cocheta*, caracterul celu mai periculosu societătē.

PHYSONOMII SI CARACTERE

COCHETA

În femeia acăstă, niciu nu este naturale; niciu nu este spontaneu în astă organizație rece și calculătoare. Cea mai mică mișcare a ei este rezultatul unei combinări. Obrazul ei este unu câmp de manopere, unde vine să facă paradă, una dupe alta, diferitele adjutore ale cochetării lacome, înarmându-se din capă până în picioare ca să subjuge inimile și se le specule fără sfială.

Frumosă cocheta este totu déuna înarmată: Toaleta ei este îngrijită; o schimbă ca prin farmecu; culorea și tăetura stofelor suntu potrivite cu facia și cu formele luptătoare. Fiă care gătă este la locul ei; chiaru unu acu, joacă unu mare rol. — Părul ei este regulată cu gustu, netedută și lustruită cu mare luare aminte; lumina scanteie prin tr'ensul, ca radiele solei pe unde unei ape cristaline. Ceia ce s'ar părea că este o gresală în contra simetriei, este unu felu de ne-ingrijire cugetată; adesea oră chiaru este unu mișlocul ca să niciorede o imperfectiune său să dea mai multă valoare unei particularități favorabile. Ochiul ascunsu sub niste gene lungi plecate, opresce o schintă gata de-a scăpăra de sub ploa. Aci ochiul jocă rolul unei oglindă cu multe facete.... totă ideia este să fermece și să atragă victoria în cursă. — Buzele ei se mișcă ușor, lăsându să se dărescă unu surpu provocator și bine-voitor totu d'odată. Capul i se legăna ca măna pescarului, cându se gătesc se-și asvărle plasa după peste. O voce totu d'odată turburată și răsbunătoare descăptă atenția și o ține ficsă: astă este trompeta care dă semnalul de asalt; radele ochilor se caută, se intilnescu, se apropiu, se confundă; convorbirea se amăna, se compromite puținu ca se alătă oca-siunea să se ascundă dupe unu evantail, și cându lipsesc pudore este o mare ăscușină să ascundă o parte, ca să facă a dori căte-va mai multă.

La unu momentu favorable se demască totă bateriile; gătul ese la lumină, umerii asvărli la spate unu vălu care-i genă; palpitătunile repezi ale peptului provocă indiscrete investigații, le atiță și mai multă încă, străngându-se la peptu ca se bată și mai tare: măna, brațul, vîrful, piciorul... mii capriciuri ale formelor corpului ei vin în ajutor. — Dă focu cu spiritul și cu grațile ei; lovescă totu d'odată în imagine și simțuri. La trebuință lasă să-ți cadă o batătă, o mănușă, o flori ca să pătă judecă ce impresiune a produsu numai dupe graba ce se va pune să ridice obiectul căduțu dintr-o mănu distrată. — Descoperiră de făcută în modulă mai multă său mai puținu stăngaci oră liberu, cu care i se presintă obiectu căduțu. Apoi căte incidente nu nascu din acăstă actu, atâtă de simplu în sine! Celu mai micu contactu alu degetelor care presintă cu degetele care priimesc, grăbescu soluționa, o ochiadă de serpociu o complecteză: zidurile suntu sfărămate, cetatea s'a trădată.

Frumosă victoriösă se instală în inima concuștei săle. Acolo, ca unu paianjenu, în mișlocul părzelii săle, ea observă totă punctele de odată. Nică o vibrație nu le pote produce fără ca să nu-ți simți îndată resunetul și să nu'l esploateze în profitul ei. Daru vine o di căndu firile numai așă atatătăria

ca să mai tiă pe imprudentele musculite, și, cându armele sunt învechite, ruginile, sdrobite, victimile scapă, adoratorii disparu și despotul abdică.

Dacă regina căută și a cheltuită totă lista ei civilă, se duce de se inchide într-unu lacăș modestu, unde se mai încercă încă să prelungescă ilușiu. — Perii se vopsesc cu negru; obrazul i se acopere de alb și de roșu, fericită încă dacă a mai păstrat în latul ei vre unu vechi adorator fără dinți...

Apo ea schimbă repertoriul; schimbă spectacolul. Acumă se ocupă cu literatura, său de fapte pișo. Încurajădă, dacă se pote, literile, protege talentele cele tinere și patronedă reprezentările în profitul săracilor.

În sfîrșită, într'o diminetă, unu biletă cernită pe margini vestesce vecinilor său că ea a murită, după ce și-a indeplinită totă datorille ca creștină. — Păcatăsă a îngrijită și de acăstă circunstanță pentru ochii lumii, ca se nu alătă trebuință de căința care dete Magdalini ertarea lui Christu. —

— O Cochetă n'a înbitu nici odată.

ODA LA NAPOLEON

Cum fulgerul aruncă lumina peste lume,
Așa aruncă lumina la ochii tuturor!
La singura-șu vedere, la singurul tău nume
Se scolă și alungă p'unu rege unu popor!

* * *

În tine se concentră divina libertate;
Totu populi în tine speranța loră aș pusă;
Tu faci judecătorul se judice 'n dreptate;
Tu faci chiar pe armătă se-și-ță stegul susu.

* * *

Tu ești, în fine, totul ce lumea așă iubeste;
Se 'nchină totu la tine precum lui Dumnezeu;
Căci tu ești în totu locul, pe unde omu trăste;
Afară însă numai din pozunarul meu!

Ich.

NULITATEA SLUGARNICĂ

Daca servitudinea, său slugăritul, aru fi putut să intre în cerințile naturii omenești, noi amu dice: « Éta fația, iată figura unei ființe născute ca să trăiască din traiul altora. »

Daca nu a priimită o educație, se va face *valetu*. Daca va fi dintr-o familie, care are o poziție sociale, va fidințe curteni cei mai terători. — Satelită obscuru, neavându nici o redă de lumină printrenii, elu are trebuință să împrumute unu reflectu streinu. Nu se încovoe ca trestia se ridică drăptă; elu se plăcea, se culeă. — Nu se revoltă în contra mănii ce lă apasă; elu plăcea capul sub jug și urmădă împulsu-nea dată. Nu are nimicu alu lui; are trebuință de unu stăpănu.

Ligiona astă nu cunoște valoarea cuyintătoru: *Patria, libertate, onore naționale*.

Elu suride dobitoacee căndu le audă. Pe dânsul nu trebuie să lă intrebe căte-va de opiniiile săle politice. Elu totu d'aua este pentru *cea ce este*, fiindu că este. Lui 'i pasă prea

Nu veniți în București, dacă nu voiti se vedetă sburându-vă ilușiu în primă-vără juniești, cum sboru tōma frunzile pălite de frig și luate de vîntu. Aci nu veți putea trăi: dacă veți iubi, veți fi trădată; dacă vă veți atașa cu sinceritate pe lăngă căte-va, veți fi calomniată; dacă veți avea inimă, veți fi tratați de prostă.

Dacă în susfletul vostru aveți o scînteie de amoru propriu, de demnitate, de sinceritate, de onestitate, de aspirațion frumos pentru viitoru, nu veniți în București, dacă nu voiti se le perdeți pe tōte. Nu veniți în București, dacă nu voiti se perdeți mai multă de cătu speranța, se perdeți castitatea susfletului vostru.

București este cazanul în care se fierbă tōte patimile. Fugiti de elu, dacă nu voiti ca miroslu celu infectuosu alu fierurei săle, ca fulmul său se vă imbete, se vă inceze, se vă asfisieze.

Dacă nu puteți se vă terăti, se linguiști, se înșelați, se faceți întrige, se plingeți căndu n'aveți lacremi în ochi și se rideți căndu inima vă este încătată de lacremi, fugiti de București; căci veți muri în miseri și obscuritate.... Mizeria! Viciu care omoră corpul.... Obscuritate! viceu care omoră spiritul.

Inimă noble! natură blinde și generoșe, care ati împrumută de la ăngeru tōte bunătățile, fugiti de București, dacă nu voiti se suferi și să muriți ca mine.

* * *

Cându amu sosită în București, nu avem nici o cunoșință. Dupe ce amu intrat în colegiu amu făcută mai multă cu scolaru de vîrstă mea; amu legătu chiar căte-va amici. Dar cum eramu sfiosu de caracter și de atitudine, neavându nimicu din acea încredere în sine-mi ce făcea pe unu din camarașii măi de colegiu a se încerca la intelihir și familiari-tăți aventurose, nu mă gindem nici să vădă, nici să fiu văzută. Cu multă mai puținu mă gindem să înbescu aci pe căte-va, mai cu séma că cugetam la o fată, la unu ăngeru, la o amică din copilaria cu care-mi trecuse totă dilele cele mai frumosu în viața unu omu. Pe dânsa, dupe multă de bucurie revenindu pentru cea din urmă dată asupra trecutului, culegându încă căte-va floră preciose dintr-enii, de și uscate, și aruncând restul în vîntul uîtară.

Acinu veți avea de cătu desceptiuni! Amicul care vă va intinde măna vă vorbi de reu. Confidientul vostru va fi unu spionu. Femeia care vă suride, care vă va jura că vă iubesc, va fi o Veneră a lui *Pasifae*, a lui *Myrra* și a *Phedre*; va fi Veneră ardinte și curtană, pentru care se celebrau afrodisee furiore de la *Corint* și de la *Paphos*; va fi Veneră Aphacia care-și va văru suflarea cea inflăcărată și arătătoare în peptul vostru fragă și curătă; va fi Veneră care vă va arunca în cōstă acea săgătă invenită și arătă în focul cochetării și alu sensualismulu ce intărită, atiță, rătăcescă și prăvălestă în amoru smintite, precumă *tārunu*, puținduse pe nările nobilului armăsar, ilu face îndată nesupusă, neimblințită, furioșă, și-lu impinge, re nechezindu cu strigări sălbaticie și dureriose, peste cringuri, își și peste torinți, până cându cade sfisiat, sdrobuit, plină de sânge și tină, și în luptă dânduși susfletul subtă insectă care lă mușcă, ilu arde și lă ucide!

puțină, ce tendințe are guvernul. Elu se supune șefului și se inclină înaintea trebuinților dîlnice. Elu fugă ca de ciumă de cetățenul cu evântul liber și cu caracterul independent. Omul slugănic nu pune nimic în discuție; elu este totuști auna de partida celui mai tare.

Uitațiv prin prejurii și nu vă va lipsi *modelurile*: ele treză drumurile. Elu nu are un cap pus pe nisice umeri osoși și scoși afară; are un fel de băsică de osu săcă, unde lăcusește două sticle de ochelari, în locu de ochi inteligență. Un astă-fel de om ar trebui să fie condamnat să nu se mai însore, căci este jivina cea mai scărbosă și cea mai periculosă pentru societate.

ADVOCATIİ DE ASTĂDÎ

O dată pe advocați și numea lumea apărătorii veduvei și ai orfanilor! — Cum se schimbă lumea! Astă-dîi advocați cei mai mari și facăi o gloria de a fi apărătorii celor ce facă pe veduve și pe orfani.

Odată advocați având un vis de aur de a fulgera intriga, hoția, și de a ridica adevărul, onestitatea, probitarea. Cu timbul și trecutul visul și a rămasu numai aurul. De atunci adevărul, onestitatea și probitarea au rămasu vise; eră intriga, immoralitatea și hoția au rămasu aur!

MORISCELE.

Nisice capete esaltate își puseră în minte se publice o carte intitulată: «*Dictionarul morisclorū*,» unde se stigmatizează pe toti trătătorii și mischi cari s-au vîndut tuturor guvernatorilor și tuturor invazilor.

Mie mi se pare cam greu. De la Fanarioți și până adămoriscele se da după vîntu; și pe oră-ce casă nouă, la oră-ce vîntu dulce, la oră-ce rațiă de sôră vejd morisca cocotă susu, tare și mare, mândru și poleită; cu o altă-fel de formă, dar totuști vechia morisca.

INIMELE DE AURU.

«Are o inimă de aur» dice românul când voiesce se înțelegă unu omu fără bună.

Se vede că judecătorii de la Craiova, în procesul Libriht, au voit să probese tuturor că au avut *consciința de aur*!!

FAPTE DIVERSE

— Ce deosebire este, întreba unul, între D. Cogălnicenu și D. Francheti, directorile operei anului viitor?

— Deosebirea este, respunse altul, că D. Cogălnicenu, la 1859, după alegerea Domnului, fiindu-întrebătă de calitatele morale ale lui Vodă Cuza, respunse că este bravu, se pune în capul armatei și merge la otare, pe când D. Francheti, când e întrebătă cum cintă artistii angajați, nu răspunde, dar arată fotografiele actriților.

Părinti și mă vedea ca pe copilul lor. El sedea totuști în acelașu, fiind că satul era pus pe două petice de moșia, jumătatea și năstră și jumătatea a lor. Părinti noștri erau cei mai legați omeni din lume; nu era între ei nici o neîntelegeră, nu fusese nici o certă de acele de care se găsește mai totuștănește între două proprietări vecini. Avăi chiar intenționu pentru noi amândouă; căci l-a plecată, cându-mi amăluat adio de la el, tatăl Eleonorii 'mă a dus'.

— Dute în București și învăță bine. Ești de 17 ani. Eleonora este de 12. Peste 6 ani, cându-vei termina colegiul, am o socotă că Dumneata. Voiu aduce și pe Eleonora anul acesta în Pensionul la București, de și a mai fostu 5 ani în Pensionul din Ploescă.

Apoi după ce am promis că mă voi sili cătu se pote de multu; mă imbrățișat și mă sărută. Eleonora plingea. Plingem și eu fără se scu pentru ce. Se vede că inimile noastre presimțeau că nu au să se mai întâlnescă.

* * *

Sese an în București și am petrecut la colegiu și în casă cu căteva cărți ce-mi împrumutase din camaradă mea de colegiu. Patru ani mă ducem în fișă-care vîră de petrecere la teră la familie cele două lună ale vacanței. Cei două ani din urmă însă n-am mai putut să mergu, fiind că, neputându-trăi numai cu mica sumă ce-mi trimitea de casă, mă amplasem la un Ministeriu, după obiceiul terei.

Nu mă ducem în fișă-care; nu cunoșteam nici o familie. Cându-mi se ură cu lectiunile și cu cîtitul, plecamu pe jos la Bănești, la Fierestrău său la Filaret, mă așezam subtul vre unu arbore, cîteamu, spiram aerul celu curat și căte-o dată adormem. Aceasta îmi aducea aminte de teră, de familie, de Eleonora. Dacă mi se facea somn, mă ducem prin prejuri, l-am și măncam pe erbă verde. Ce fericită eram atunci! După ce se nășea și era luna, mă ducem la mîră la Florășca, privemă mai întâi la acel tablou cîmpenesc cu mărcișele ducăi vîtele la apă; ascultăm scîritul puțurilor, sberătul vîților și măgetul vîcilor; apoi mă ducem și mă așezam pe marginea leșinului. Aci contemplăm apa și acel firmament ce atrage cugetările sufletului, astă-fel dupe cum atrage abisul pe celu ce se aplăcește într-un sulu, ca și cum ar vrea se spue nisice secrete.

Adormem în acăstă mare de cugetări, de unde nu căutam nici unu

Domnul Costantin Videscu, anunță, în Monitorul de la 30 Mai, că a perdut o declarație în valoare de leu 1148 și cine o va găsi se va socoti nulă.

În urma acestui anunț, de sicur că fiă cine se va feri a găsi acea declarație *ca se nu se socotește nulă!*

* * *

Într-o zi unu cetățian se duse la unu măcelar și ceru se-îdea cinci oca de carne. Dupe ce-i cântări, cetățianul scose și deta 6 leu și 10 parale.

— Dar, face 10 leu, Domnule, dise măcelarul.

Cumpăratul scose cu sănge rece Monitorul Officiale din posunar și areându-îi își dise:

— E scrisă și tipărită în Monitorul guvernului că oca de carne în București este 1 leu și 10 parale.

— Dar cine a scrisă aici? Întrebă măcelarul supărat.

— Redactorul Monitorului, D. Geanoglu.

— Apoi D-lui pote se scriă și dece parale ocauă, că năcumpăratu nici o dată carne de la mine.

* * *

— De ce s-o fi înnechată micul batel din sala lui Bosel? întreba cine-va.

— Ce felu, nu scu? răspunse altul. Dómna Pascaly, îngrijăndu-se așa de multu, s-a îngreiată batelul, a luat apă și s-a cufundat.

* * *

— De ce împaratul Austriei a trimis pe D. Pechy se astă dorințele românilor din Transilvania? întreba cine-va.

— Pentru că, respunse altul, Pechy, turcete, va se dică bine, și prin elu a voit să îmbune pe români. Dar români nu primescă nici chiar binele de la Unguri: *Timeo Danaos et dona ferentes!*

* * *

Independența Română, într-unul din numerile săle trecute, se plingea contra Municipalității, dicându că, în séra de 10 Mai, năfostu în destul de iluminată grădina Cișmigiu; căci redactorii se-i se loveau cu capul de toti copaci. Noi credem de prea legitimă acăstă plingere, căci D-lorii vedu lucrurile pe jumătate ca cei laiți șmeni.

Io.

Sunt nume care spună mai bine decât oră-ce esplicări ce este lucrul.

D. Vecsler este unu asemenea *nume*. Vecsler însemneză *schimbătoru*. Cine altul în adevără putea fi numită Vecsler, decât acel ce s-a schimbată legea?

Cine se va numi Vecsler decât celu care s-a schimbată *năționalitatea*, dicându-se adă română, și vorbindu în numele dragă Domne alii Romanilor.

Cine este Vecsler de nu călă ce în Ianuar era alii D-lui I. Ghica, în Martiu până la Apriliu căntă să fiă alii D-lui Bră-

țermu, mă pomenem acasă obosită și cu sufletul plin de mulțumire. Mă culcamu, și, adouă-di, deșteptându-mă și terminându-mă totă ocupătunile, reflecțimă din nouă acăstă plăcută și fericită viață! Dar fericirea nu ține multu, precum seminătatea unui ceru nu ține multu! Nisice nori său ridicătă pe cerul sufletului meu. Preicum paserile răpitore filie în aeru asteptându-se și vîdă prada și îndată ce o vede se repede a supra ei, și amorul păndează o pradă și mă găsătă pe mine.

Unu camaradă de colegiu, unul din cei mai buni amici ai mei, Alexandru S.... se află bolnavă de căte-va dile. Mă amă dusu se-lă vîdă. Elu era bolnavă de tifos. Nisice unul din amicii se-i nu venise se lă vîdă. S-a bucurat atâtă de multu cându-mă vîdă, încât a voit să se sără din patu se mă sărute, dacă o damă care era acolo nu lăpădă.

Înă recomandă pe acăstă damă. Era Prințesa Margareta, soră sa. Cum eram de timidu, nu scu ce-i amă răspunse la căte-va întrebări ale săle, ce se atingeau despre amicica mea cu fratele său. Înă multăm că ești amă fostu singură care mă amă spusă pote viață pentru unu amic.

— Suntă rare astă-fel de amicii, îmă dicea ea; și felicită pe fratele meu de alegerea ce a făcută în persoana Dumitale.

Eu și mulțumii, spuindu că datoria unui amicu adevărată este a sejeri pentru amicul său.

— Se făcătă odată, îmă răspunse prințesa, pe timpul lui Pilat și Orest; dar astă-fel suntă forte rare aceste amicii, și de aceia ești amă felicită pe fratele meu.

* * *

O oră cătă amă sedută la amicul meu, amă putut să observă pe prințesa. Era între 32 și 34 de ani. Nu era de totuști frumosu; dar era plăcută. Îl lipsea puțină din regula trăsuriilor. Avea însă o gură mică, nisice dinți albi ca sidefuli și nisice ochi cari nu se potă descrie. Ei avea totă măndria, totă mărcia ochilor negri și totă de o dată totă tinerețea ochilor albăstrui. Erau mari și mici, căci uneori curiositatea spiritului, admirarea, îi ținea de totuști deschiși; altă dată îi înota jumătate închișă în indolinta lincezeală a unui suflet obosită, și cu cătă se măștăru cu atâtă focul lor devinea mai viu și mai pătrunșător. Dar ceia ce caracterizează acestă ochi, ceia ce le da molicie ochilor de nord unită cu strălucirea ochilor de orient, era cercul ca facia ruginei care-i înconjura și sub care îi simțea bătându, căci acestă cercu nu era

tianu, și care, în Mai devină ală dreptă, pentru ca măne se fiăală cuva da mai mult.. Hareci!!

Vecsler însemneză Zaraf. D. Vecsler, ca zarafu, priimesce galbeni dela unu altă, care le dă gologani. Me tem că nici arama gologanilor nu e bună, judecându după felul aramei ce ni-a arătată decâtă-va timpă și în București, dupe ce în Iași nu mai avu nici o trecere.

BETIA

(O POESI POSTUMĂ DE DIMITRIE PEȘCU, MORTU ACUM 2 ANI.)

Turnați vinul prin pahare,
Să bea și apoă se cajdă;
Căci declară în gura mare
Că nu-mă place a fi trădă!

* * *

Sum voiosu și, ca uă flóre
Arde 'n veci p'ală meu obrađu
Inima mea zimbitore,
Căci o clipă nu suntă trădă.

* * *

De cătu regele oră-care,
De cătu oră-care vitădă,
Slava mea este mai mare,
Gloria că nu suntă trădă!

* * *

Urască grija, rangă, onore,
Să p'ală vîțe greu ta lajdă,
Totuști plutescă cu desfătare,
Ca unu omu ce nu e trădă!

* * *

Sciință, capacitate,
Sunt o cupă de necăjdă;
Le dău draculă pe tôte,
Să pe oră-cine e trădă!

* * *

Și fiindă-că veselia
Mă-a fostu singurul mirédu,
Eă urască chiară poesia,
Cându poetul este trădă!

ANUNCIU IMPORTANTU

La Administrație GHIMPELUI se află de vîndare și se scondează Bonuri rurale.

Tipografia lucrătorilor asociați, Passagiul Român.

altă ce-va de cătu reflectul orbitei lor din năuntru pe pelea cea mai fină și mai străvechiore ce-va înconjura.

Mâinile și picioarele erau așa de potrivite, în cătu dacă ar fi fostu puțină mai mari, ar fi fostu vulgare; dacă ar fi fiostu puțină mai mică și ar fi fostu de cărtiță.

Pură o rochiă de mătase albastră, închisă până susu. Gătul albă ca marmora, străbătută de nisice vine albăstră, era înconjurată de o mică batistă de gază. Capul său era încadrat de unu păr castaniu închis, înălțat de departe lăpădă fi putută lăua de negru, undată din natură, împărtătită în două vițe late, dese și cu indemnare umflate, și din care căte-vițioare, neregulate, pline de cochetării, despărțite de cele lalte, lăsa se se vîdă între densile, în două trei locuri, pielea albă a fruntei săle albe, lată și năltă. Părea unu suris în părul său! Sprincenile, de o numărată ceva mai dulce de cătu părul, ne încarcându de locu pleopa, lăsa ochilor totă valoarea lor.

O! De ce amă vîdută acăstă femeie! De ce nu mi s-a ruptă picioarele căndu amă urcată scara ei! De ce n'amă orbită înainte de a o vedea!

Totă acestea frumusetă, amestecate cu spiritul său măndria sea, mă amă fermecată. Amă începătă se iubescă p'astă femeie. Nu fusesem până în acelă moment năințătă de unu spirită așa de distinsu. Cătu amă se sătăcu acolo, mă trată ca și pe fratele său. Pare că eram conoscută de mai multă ană! Cu toate astea ești stamă mută înaintea ei; nu afiamă nici o vorbă; o privimă numări și eramă mulțumită. Din cându în cându articulamă căte unu cuvenită, două. Ea băgase de sămătimiditatea mea, și de aceia ișii înduoise amabilitatea.

Mă invită să mai viu se vîdă pe fratele său, fiindu adesea sigură, și, pretestându că are se facă căte-va vizite, ne părăsi. Cinci minute în urma plecări și ei.

Totă diuoa aceia cugetă la prințesa. Sera însă cetețul, ideia că pote prințesa nici că se găndescă la mine, său se găndescă ca la unu copil; său că de vîdă, dar pote se aibă vr'unug legămantu de inimă; totă acestea mă linistiră și dormă.

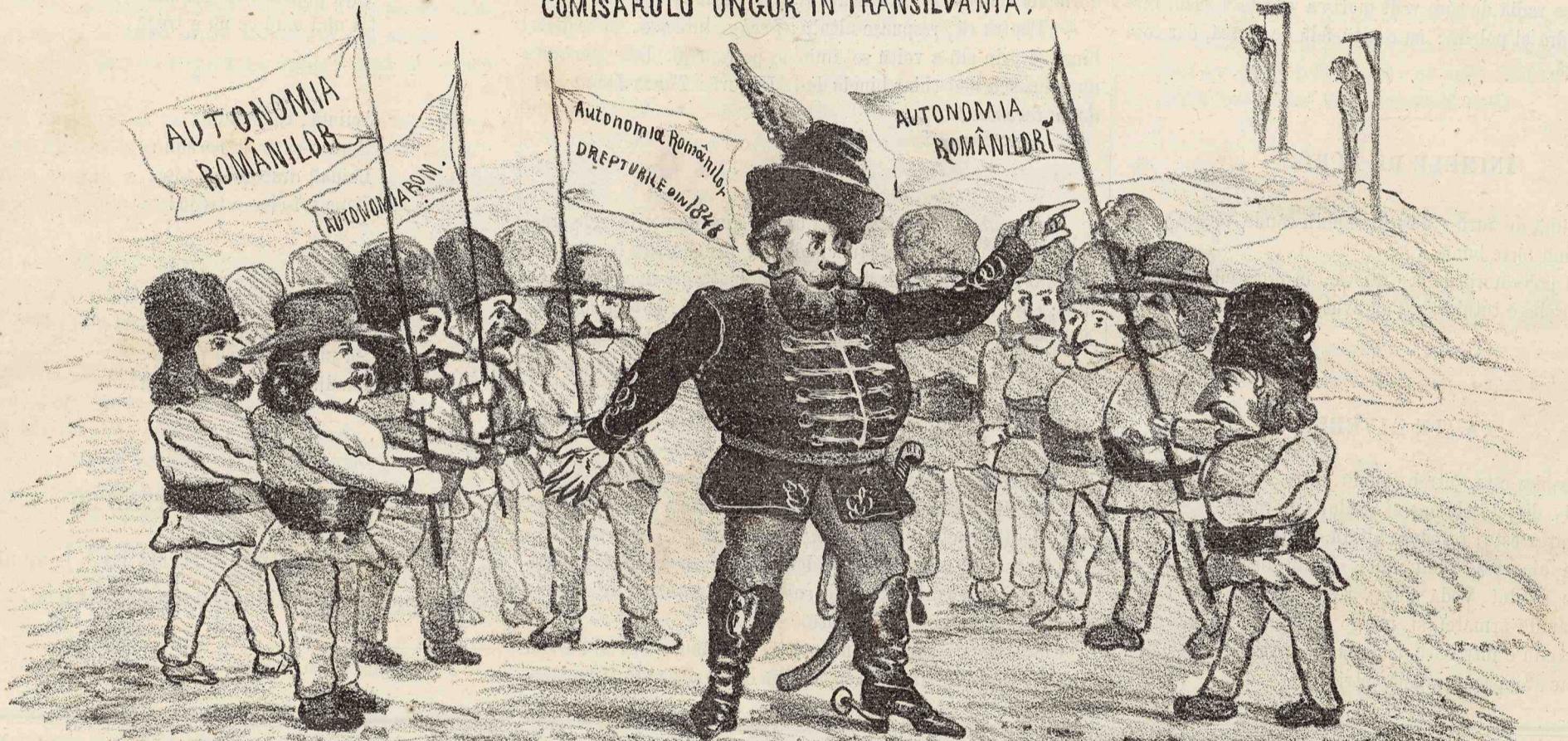
A dona și nu mă găndeam la densa, cu sufletul și cu inima mă găndeam dia treacătă.

PU! PU! PU! VENIȚI SUBTŪ ARIPILE NOSTRE. ---

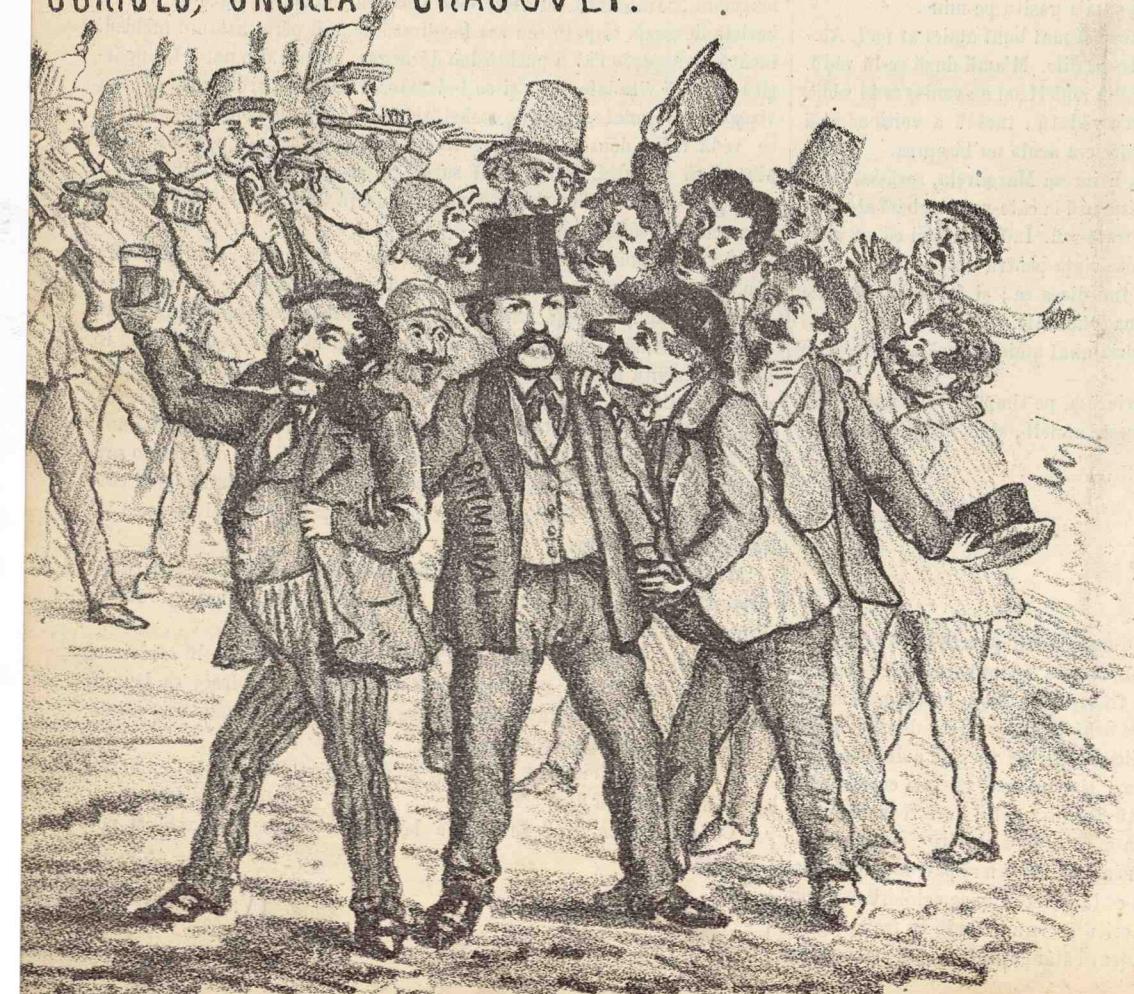
Stab. Lith. M. B. Baer București.

COMISARULU UNGUR ÎN TRANSILVANIA.

— Ce ceretă vă, mojicilor? — Drepturile noastre Stramoșești. — Uite unde stă Drepturile voastre atârnate. —

JURIULU, ONOREA CRAJOVEI.

CASATIA.

